

Міф “Вирій”

(Літературний переказ Людмили Чолану)

Все літо й осінь годує нас матінка-земля. Віддає кожну ягідку, кожне зернятко і так стомлюється, що все в природі починає в’янути, засихати. Осипаються стиглі плоди, никнуть трави, жовтіє листя. Тоді птахи збираються у великі зграї, щоб летіти у вирій.

Десь далеко за горами і долами, за синіми морями, за краєм землі вони знаходять вирій з вічним Деревом Життя.

З-під коріння Дерева б’ють джерела живої води і наповнюють озеро. Крона охоплює все небо. Увечері тут ховається Сонце, щоб рано-вранці знову зійти над землею. Ясним днем відпочиває Місяць з сестрами Зорями. Серед барвистих квітів та запашних плодів живуть людські душі.

Тут не буває ні вітрів, ні холоду, ні спеки. Тут панує мир і злагода.

Прилетівши до вирію, зозуля ховає небесні ключі. Тоді землю вкриває пухнастий сніг і вона засинає. Ластівки розказують людським душам про життя на землі. На Святий вечір пташки дають душам свої крила. Напившись живої води, душа стає пташкою і летить до рідного дому. Усі Святки душі наших предків гостюють у родині, слухають колядки та щедрівки. Після Голодної куті душі повертаються у вирій і радяться, кому з них прийшла пора знову народитись.

Новий рік підростає, день довшає. Тоді зозуля знаходить небесні ключі, замикає Зиму. Жайворонки летять сповістити про прихід Весни. За ними збираються й інші птахи. Ластівки приносять на крилах щастя, солов’ї — нові пісні. А лелеки несуть душі дітей.